

Schaduw onder het schoolplein.

Een boek over pesten en vriendschappen.

Schaduw onder het schoolplein.

Erwin G. Boudin

Schrijver: Erwin G. Boudin
Coverontwerp: Novera.design
ISBN:
© Erwin G. Boudin 2025

Hoofdstuk 1:

De verkeerde maandag

Maandagochtend rook naar regen en nieuwigheid, en dat is een gevaarlijke combinatie. Regen maakt alles glibberig; nieuwigheid maakt alles onzeker. Samen zijn ze als twee klunzige circusolifanten die tegen elkaar opbotsen. En ik—Max van Doorn, elf jaar, met meer fantasie dan zelfvertrouwen—stond er precies tussenin op het schoolplein van De Rietzoom, met een brodtrommel vol pindakaas in mijn rugtas en een hart dat zich gedroeg als een op hol geslagen konijntje. Papa had bij het uitzwaaien drie keer geknikt, wat in zijn taal betekent: “echt waar, het komt goed,” maar ik zag aan de nervositeit in zijn mondhoeken dat hij niet honderd procent geloofde wat hij knikte.

“Gewoon jezelf zijn, jongen,” zei hij.

Alsof dat makkelijk is wanneer niemand weet wie dat ‘zelf’ eigenlijk is. Zelfs ik niet helemaal.

Ik stapte onder de luifel en hoorde hoe mijn sneakerzolen piepten op de natte tegels. **Pieep—pieep**. Iedere piep riep: *Nieuw kind! Nieuw kind!* Ik probeerde zachter te lopen, maar zachter lopen helpt niet: je voelt je dan alleen maar groter opgemerkt.

“Dat is ‘m dan?” Een stem achter mij.

Drie jongens. Iets ouder. De grootste droeg een zwarte pet met in gouden letters **BOSS**. Hij bekeek me zoals een tandarts naar een gaatje kijkt. Eerst dacht ik dat hij een vraag had. Toen besepte ik dat het geen vraag was, maar een label.

Ik glimlachte zoals mam me had aangeraden (“vriendelijk blijven, dan win je mensen voor je”).

“Eh... hoi?” piepte ik.

Zij antwoordden met stoere stilte – en trokken hun ruggen naar mij toe.

Een stilte kan harder slaan dan een vuist; die van hen droeg een groot bord met: **Niet de moeite waard.**

Dat was minuut één op mijn nieuwe school.

Lokaal 6B kraakte overal. De vloer, de tafeltjes, zelfs de klok tikte niet maar knerpde, alsof tandwielletjes dringend smeerolie wilden. Mijn naam stond al op een sticker achterin. Slim: niet meteen in de spotlight. Minder slim: er zat een groot raam naast: ramen spiegelen angst net iets te goed.

Juf Rosa was klein, had een bos roodbruin haar en droeg een wollen trui die rook naar dennenhars. Die geur herinnerde me aan kampvuren bij opa, en kampvuren zijn veilig.

“Welkom, Max,” glimlachte ze. Alsof de rest van de dag misschien ook warm kon worden.

We kregen *Breuken Vermenigvuldigen*. Normaal vind ik dat oké, maar nu draafden de breuken als wilde pony's door mijn hoofd, en ik kon niets vangen. Halverwege kraste krijt over het bord. De jongen met de BOSS-pet—hij bleek **Finn** te heten—gooide er een grap achteraan.

“Nieuweling kan vast goed breuken, juf!” riep hij.

Iedereen keek naar mij. Mijn mond bleef open als een deur die op een kier is blijven hangen.

“Geef Max even de tijd, Finn,” zei juf Rosa.

Finn haalde zijn schouders op. “Laat maar, juf. Misschien moet hij eerst ontdooien.”

Gelach. Ik zonk dieper in mijn stoel.

Het schoolplein werd een wilde zee met eilandjes van kinderen. Ik bleef dicht bij het hek; daar rook het naar nat touw en vertrapte boterhammen. Finn brulde “BOSS-move!” telkens als hij de bal hard tegen iemand aanschoot. Ik beet in mijn pindakaassandwich. Het smaakte naar karton met pinda's.

Toen zag ik voor het eerst een flits – een melkwitte streep tegen de baksteen van het fietsenhok. Hij bewoog. Écht. Alsof iemand met krijt een lijn trok en die meteen wegveegde.

Ik kneep mijn ogen samen. Reflectie? Kras in het raam? Mijn hart bonkte sneller. Niet omdat ik bang was, maar omdat iets nieuwsgierigs mij uit mijn mufte zorgen trok.

En ik glimlachte.

Na pauze moest ik nodig. Niet van cola (die drink ik niet) maar van zenuwen. De jongens-wc lag in een zijgang waar de tl-lampen flakkerden als Morsecode: ... – – – ... Ik tikte tegen een lamp; hij zoemde nijdig terug.

In het derde hokje zag ik het opnieuw: een krijtstreep dwars over de achterwand. *Maar tegels zijn glad, daarop pakt toch geen krijt?* Ik wreef erover met mijn mouw. De streep glinsterde, verschoof een paar centimeter. Mijn adem stakte.

“Doe je voorzichtig?” fluisterde een stem. Niet hard, niet dreigend. De woorden leken in de lucht te dampen.

Ik klapte tegen de deur. Het hokje was leeg.

“Wie... is daar?”

Stilte. Dan **krrr**—zoals krijt over een bord. Op de tegel tekende zich een kromme lijn. Een boog, twee stippen: Ogen. Een streep: Mond. In drie schampers stond er een gezicht. Een wit, levend krijtgezicht.

“Rustig,” fluisterde het. De stem schoof direct mijn hoofd in zonder via mijn oren.

“Ben ik gek?” ademde ik.

“Als jij gek bent, ben ik jouw gekte,” klonk het trots. “Maar gek is alleen wat anderen niet begrijpen.”

Ik kneep mijn handen tot vuisten om te checken of ik droomde—ik voelde de koude rand van de wc-bril tegen mijn knie. Wakker.

“Hoe kan ik je zien?”

“Jij keek,” zei het krijtwezen eenvoudig. “Waar licht valt, kan een lijn lopen.”

Mijn brein knetterde. Voor ik nog iets kon vragen, fluisterde het: “Buiten wacht iets hards op je. Maar verbeelding is zacht. Zacht kan hard omvormen. Vergeet dat niet, Max.”

Toen veegde het zichzelf uit. Overbleef één letter: **K**—en ook die loste op.

Ik trilde, maar voelde geen angst, eerder tinteling. Alsof de wereld plots een verborgen laag had gekregen waarvan *ik* de toegangscode wist.

Ik schoof mijn stoel aan. Finn draaide zich half om.

“Lang zitten denken, nieuweling? Of heb je gehuild?”

Normaal zou ik rood worden. Nu borrelde lef onder mijn ribben, net vers geleverd door... tja, krijtkracht.

“Ik heb een lijn getrokken,” zei ik rustig.

Finn kneep zijn ogen tot spleetjes. “Welke lijn, gekkie?”

“Eentje die jou buiten houdt.”

Hij snoof. Maar ik zag een scheurtje in zijn BOSS-masker: één twijfelmoment. Ik voelde mij minstens twee centimeter groter.

De rest van de ochtend hobbelde voort. Bij geschiedenis dacht ik niet aan de Romeinen maar aan lijnen, verklapt licht en de letter K. Soms meende ik in de weerspiegeling van het raam een witte flits te zien, maar als ik knipperde was die weg.

Tijdens tekenen kregen we opdracht een zelfportret te maken.

Ik haat zelfportretten—te veel kans op uitlachen. Toch streek ik met mijn potlood over het papier. Mijn hand trilde. Ineens herinnerde ik me wat K had gezegd: *Verbeelding kan hard omvormen*. Ik tekende niet mijn gezicht, maar een streep. Uit de streep ontstond—bijna vanzelf—een figuurtje. Ronde kop, slingerlijf, licht scheve lach. K.

Ik pakte een knalgroen krijtje (het enige dat op tafel lag omdat niemand groen wilde). Heel zacht trok ik over de potloodlijn. En precies toen ik de mond inkleurde, voelde ik hoe het krijtje warmer werd, alsof iemand het van binnenuit vasthield.

“Max?” Juf Rosa stond achter me.

Ik schrok. Maar zij glimlachte. “Origineel, zeg. Een vriendje op papier?”

Ik haalde mijn schouders op.

Ze knikte goedkeurend. “Soms tekent de fantasie ons sterker dan een spiegel,” fluisterde ze, alsof zij ook geheime lagen kende.

Einde schooldag. Toen de bel ging, spatte het plein uiteen in kleuren, rugzakken, fietsen. Ik balanceerde tussen groepjes door en voelde nog steeds die zachte binnen-glim die K had achtergelaten.

Bij het hek tikte iemand op mijn schouder. Niet Finn—gelukkig. Het was een meisje met twee vlechten, Hanna, die naast me had gezeten bij geschiedenis.

“Leuke tekening,” zei ze blozend. “Is dat een stripfiguur?”

“Een... vriend,” flapte ik eruit.

“Hij lachte grappig,” zei ze. “Alsof hij iets wist.”

Mijn hart bonkte. Iemand anders had het gezien! Dus K bestond... ook al alleen als tekening. “Dankje,” glimlachte ik.

“Misschien tekent hij jou morgen.”

Hanna knikte verlegen en vertrok, sneakers piepend net als de mijne.

Op dat moment floot Finn langs, bal in de hand. Hij keek me aan, maar zei niets. Alleen de pet rand bewoog. Toch voelde ik iets vreemds: niet alleen dreiging, maar nieuwsgierigheid. Alsof hij zich afvroeg welke lijn ik precies had getrokken.

Ik slenterde naar huis. Het miezerde, regendruppels dansten op de stoep. Bij het zebrapad bleef ik staan. De witte strepen glommen nat, en op de derde streep zag ik **een K** verschijnen, heel even, net zo vluchtig als een glimlach. Ik kneep mijn ogen dicht, opende ze weer: weg. Maar nu wist ik zeker dat K me volgde, niet alleen op school.

Thuis rook het naar kaneel; mam testte een nieuw cup cake recept. “Eerste dag goed gegaan?” vroeg ze.

“Best oké,” zei ik. Niet liegen, niet helemaal vertellen.

Ik rende naar mijn kamer, haalde het tekenvel uit m’n tas. De groene krijtlijn glom alsof hij nog nat was. En toen—ik zweer het—knipoogde de getekende mond. Eén boog, open-dicht.

Ik haalde diep adem.

“Hoe noem ik je?” fluisterde ik.

Mijn potlood rolde vanzelf naar het midden en kraste vijf letters:

K R I J T

De punt van het potlood brak. Alsof het had gezegd: *zo, naam geregeld*, en daarna klaar was met zijn werk.

Ik lachte hardop. In mijn kamer, in mijn eentje, maar niet meer alleen.

Die avond gooide de regen tegen het raam en tikte het nachtkastje de seconden weg. Ik lag onder mijn dekbed en voelde de dag nasidderen. Pesten, zenuwen—ze waren er nog, maar bedekt met een dun laagje krijt; niet weg, wel zachter.

Ik greep mijn notitieboekje en schreef:

“Verbeelding = zacht

Zacht > Hard

K zegt: waar licht valt, kan een lijn lopen.

Vraag: kan ik licht sturen?”

Ik klikte mijn zaklampje aan, richtte de bundel op de witte muur boven mijn bureau.

Langzaam tekende ik met de lichtcirkel een lijn. En ja hoor, in die lijn verscheen een flinterdunne witte veeg. De veeg boog, groeide, vormde de contour van een hand die naar me zwaaide. Ik zwaaide terug.

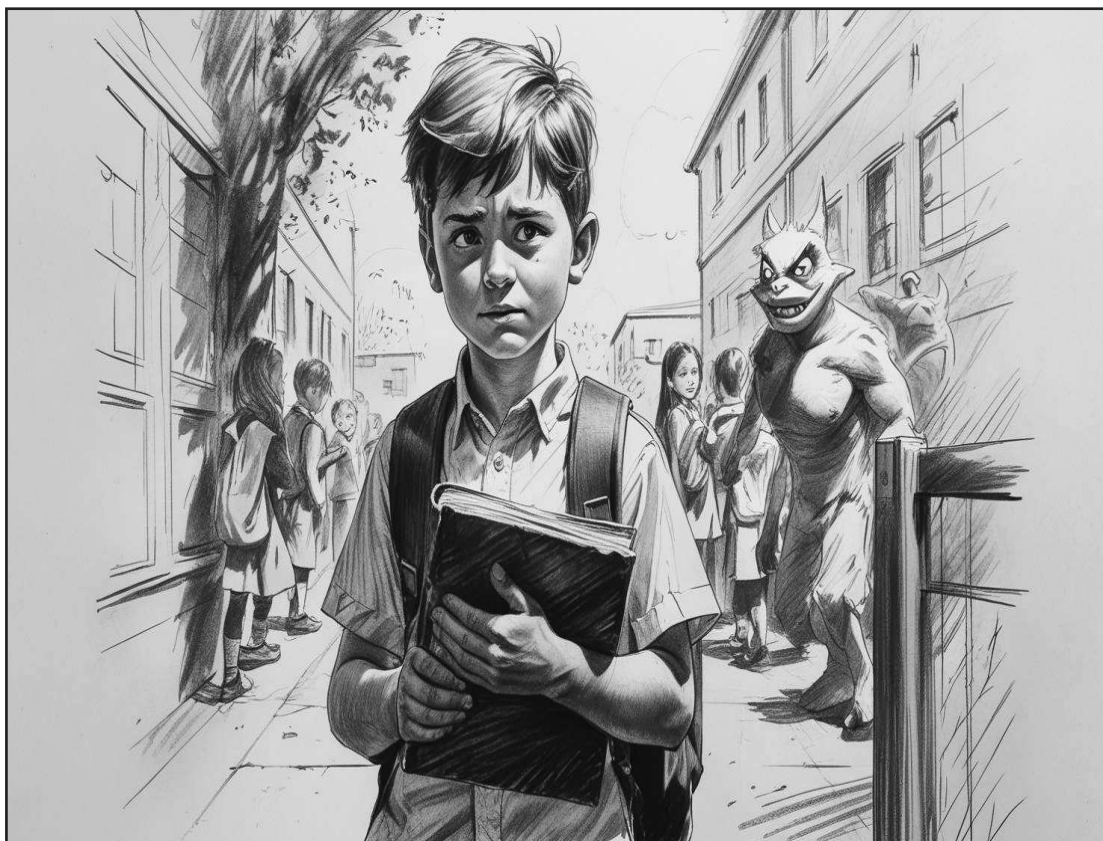
Toen mama op de gang riep “lichtje uit, liefje!”, klikte ik het lampje snel uit.

De krijt-hand vervaagde, maar de zwaai zat nog in mijn borstkas, als een trampoline-sprong die niet wilde landen.

Net voor ik in slaap viel, klonk een zacht *krrr* bij mijn bureau. Ik opende één oog. Op mijn geschiedenischrift stond nu, in witte korrelletters:

MORGEN UNDERGROUND....

Ik glimlachte in het donker. Wat het ook betekende, dinsdag zou geen gewone schooldag worden. Niet met een krijtvriendje dat plannen maakte.

Hoofdstuk 2 – Het krijtstrepemonster.

Dinsdagochtend--wervel

Om half zeven trilde mijn wekker zijn best om wakker te klinken, maar mijn hoofd was al uren bezig; ik had gedroomd van stoeptegels die openklapten als boekkaften. Elke tegel had zinnen in krijtletters op de onderkant: “BLIJF BOVEN,” “DURF BENEDEN,” “ZOEK LICHT.” Ik kon er niets mee, behalve zwetend wakker worden.

Mam duwde de deur open en zong haar *goedemorgen*-deuntje, een vals kroontje op de dag.

“Je viel in slaap met je zaklamp aan,” zei ze. “Nog meer nachtavonturen?”

“Alleen in m’n hoofd,” mompelde ik. Ik stopte mijn notitieboekje – met die prikkelende tekst - **MORGEN UNDERGROUND** – onder mijn kussen.

“Klinkt diep,” lachte ze, zich niet bewust van de flauwe woordgrap.

Tijdens het boterhammen smeren trippelde een idee achter mijn ogen. Ik moest testen of Krijt vandaag écht iets voor me had klaargezet – en of dat ondergrondse gedoe meer was dan een nachtelijk fluisterspel.

De regen van gisteren had zich teruggetrokken; er lag een kraakheldere, waterkoude ochtend boven het plein. De lucht rook naar natte fietsenrekken en krijtstof – of misschien beeldde ik me dat laatste in.

Ik wachtte tot mam uit het zicht was, ritste mijn jas dicht als een geheime operatiejas, en tikte met mijn schoenzool op de derde witte streep van het zebepad: **K**, precies de plek waar ik gister een letter had zien oplichten.

Geen echo, geen holle klank. Maar toen ik mijn voet tilde, verscheen – flits! – een dunne krijtlijn, amper zichtbaar, precies langs de voeg. Hij boog een centimeter naar links, als een wenkende vinger.

“Oké, ik volg,” mompelde ik.

Elke vijf stappen zag ik hetzelfde: een fluisterlijn langs de voeg, een boogje naar links of rechts. Het bouwde een slingerpatroon wie-zo-wa over het plein: niet recht naar de schooldeur, maar zigzag naar het fietsenhok. Niemand leek het op te merken; kinderen doken op voetballen of deelde TikTok-filmpjes.

Ik glimlachte. Batman had de Robin; ik had de Krijt.

Bij het hok sloeg de lijn plots omhoog tegen de bakstenen muur. Hij schoof naar boven, kromde en krabbelde razendsnel: rondje, streep, klauwachtige vingers – in minder dan twee seconden stond daar een volledig lichaam, licht krom, helemaal wit. Niet een tekenfiguur op de muur; eerder een lichtgevend uitkrabsel uit de baksteen zelf.

Het had dezelfde scheve glimlach als gisteren, maar nu hing er een reusachtig stuk sleutelbos om zijn krijtnek, getekend maar toch klingelend. Wat nóg weirder was: zijn lengte. Hij was zeker twee meter hoog; zijn hoofd trok een schaduw die niet bestond.

Ik slikte.

“Zo noemen ze mij dus,” sprak hij, zinnen naadloos in mijn brein schuivend. “Krijtstredenmonster. Ik vind ‘t wel stoer.”

Mon-ster. Het woord prikte.

“Je bent meer... vriend dan monster,” zei ik, wat onhandig.

“Je ziet wat je durft te zien.” Krijt boog door zijn krijtknieën en werd net zo klein als ik. “Vandaag test 1: afdaal-safari.” Hij liet de sleutelbos rinkelen en wees naar het rooster in de stoep vlak bij het fietsenhok.

“Daar beneden? Dat is gewoon riolering.”

“Niets is ‘gewoon’ als licht erin past,” grijnsde hij. Knik. “Regel één: tekenen is toegang. Regel twee: nooit alleen afdalen zonder lijn. Regel drie: wat je mee naar boven neemt, verandert boven.”

Ik dacht aan de agenda van school (rekenen, aardrijkskunde, saaier kon niet) en aan Finns BOSS-pet die me straks weer opving als een val. Mijn hart timmerde ja.

Krijt zette de punt van zijn vinger op het rooster en tekende een DEUR – echt: een witte omlijning, hengsel, slot. Ik meende zelfs een poederige geur te ruiken, alsof iemand een schoolbord had schoongeveegd.

“Pak mijn hand.”

Zijn hand voelde koel maar niet koud – alsof je water vastpakte dat net ijs wilde worden. Even trilde alles. Toen scharnierde het getekende deurtje open, dwars door het metaal. Daaronder: duisternis met lichtvonkjes, alsof sterren zich hadden verstopt in een tunnel.

Ik kwam tot mijn enkels in niets. Toch voelde het stevig, alsof onzichtbare treden me kromzetten. We daalden. Het rooster klapte fluisterstil dicht. Geen mens op het schoolplein merkte iets.

Beneden werd de tunnel breder. Lampen hingen er niet, maar elke stap die Krijt zette, liet een gloeiende voetafdruk achter die pas doofde als ik erop stapte. Zo vormden we ons eigen lichtpad.

“Waarom ben ik hier?” vroeg ik ademloos.

“Om te oefenen,” zei Krijt. “Hardheid boven = Finn plus twijfels. Zachtheid hier beneden = verbeelding. Combineer en je wordt sterker.”

Hij stopte bij een wand van ruwe steen. “Tijd voor een deur.” Hij gaf me een krijtje – knalgroen, identiek aan dat van gisteren.

“Jij tekent. Denk aan wat je nodig hebt.”

Ik kneep in het krijt. **Wat heb ik nodig?**

Ik voelde de knoop in mijn maag bij elke gedachte aan Finn. Ik dacht aan bescherming, aan iets dat groot genoeg was om *mijn* stem te laten klinken. Zonder na te denken trok ik een cirkel, zette er een bliksemschicht in, toevoegde twee vleugels en schreef eronder: **MEGA-MEGAFOON.**

De muur zoog de tekening op, zinderde en schoof open. Binnen lag een kamer vol zwevende voorwerpen: trompetten, luidsprekers, gekleurde bellen... en midden in een megafoon zo groot als een hondenhok.

“Neem ‘m,” fluisterde Krijt.

“Maar juf Rosa zou flippen.”

“Boven verandert alles.” Hij wees naar regel drie die in gloeiende letters boven de deur was verschenen. “Wat je meeneemt, past zich aan. Als je durft.”

Ik tilde de megafoon op – verbazend licht – en stapte terug. De deur sloot als een luchtbel die knapte. Het ding verschrompelde tot handformaat, perfect passend in mijn boekentas. Een mini-megafoon, krijtuit met mijn groene bliksemschicht erop.

We klommen de trap van lichtvoetafdrukken omhoog. Bij het rooster duwde Krijt me zacht voor zich uit; ik stak mijn hoofd naar boven. Niemand keek. Ik hees me op het plein, het rooster sloot zich vanzelf. Toen ik opzij keek, was Krijt weg – slechts één krijtstreep die vervaagde in de ochtendzon. Maar in mijn tas klonk het zachte *plok* van iets dat zich settelde.

De tweede bel galmde. Tijd om naar binnen te spurten.

In lokaal 6B hing de muffe geur van natte jassen en digibord plastic. Juf Rosa wisselde de breuken vandaag in voor ‘kilogram naar gram’, maar mijn hoofd zat in kilogrammen dromen.

Ik tastte naar de mini-megafoon in mijn tas. Hij pulseerde warm, alsof er een hartje in klopte. Nog geen tijd om hem te testen.

Finn gooide mijn gedachten ondersteboven. Letterlijk; hij stak zijn voet uit toen ik naar het voorraadhok liep om een geodriehoek te pakken. Ik struikelde, ving mezelf op. Gelach.

“Pas op, spookspotter,” grijnsde hij.

Mijn wangen gloeiden. Ik dacht aan regel twee: nooit afdalen zonder lijn. Maar wat was de lijn hierboven? Ook hier waren voegen – tussen de tegels, tussen zijn woorden.

Ik plopte op mijn stoel, vingers om de mini-megafoon geklemd.

Weer pauze. Ik koos een hoekje tegen de gymzaalmuur. Niemand in de buurt; zelfs Hanna zat elders te kletsen met andere meisjes. Ik haalde het ding tevoorschijn. Het voelde net uit een oplader.

“Oké, zacht > hard, showtime,” fluisterde ik en richtte ’m op het plein.

Ik verwachtte een donderklap, maar er gebeurde... niets. Geen geluid, geen licht. Teleurstelling golfde. Was het fix-en-foefje alleen onder de grond?

“Misschien moet je eerst durven,” fluisterde een stem; Krijt, maar ik zag hem niet.

Durven. Wat wilde ik durven zeggen? Ik dacht aan Finn, hoe hij andere kinderen ook wegduwde, vooral een jongensgroepje bij het klimrek. In mijn hoofd blies ik diep adem in en riep: **STOP!**

Ik drukte de trekker (er zat ongelooflijk genoeg een trekker op).

Het apparaat blies geen geluid de wereld in; het zoog mijn woord op en spuwde het uit als iets anders: boven Finns hoofd verscheen een enorme, zwevende stopknop – rood, met witte hoofdletters. Iedereen op het plein keek omhoog. Finn ook. Hij sprong opzij, alsof het kon vallen.

Een seconde lang was alles stil.

Toen klapte het beeld uit elkaar in een wolk confetti die dwarrelend wegzweefde. Gelach barstte los – niet uitlachen, maar plezier-lach. Zelfs Finn glimlachte schaapachtig, alsof hij niet wist of hij de grap was of wij allemaal.

De knop was weg; mijn mini-megafoon pulste nog één keer en werd toen dof. Getest, geslaagd.

Ik voelde een trilling in mijn zak – een krijtstreep kroop naar buiten, vormde een duimpje. Ik lachte. Niemand zag de witte krul terug de zak in schieten.

Na school hobbelde de klas naar buiten. De lucht was nog steeds helder; de confettiresten dreven in de goten. Finn stapte op mij af. Ik kneep m'n handen om de tasriemen.

"Was jij dat?" vroeg hij. Niet boos, eerder verward.

"Ik?" Ik haalde mijn schouders op, half eerlijk, half stiekem trots.

"Die knop... gekste ding ooit." Zijn wenkbrauw danste. Hij schraapte zijn keel. "Nou ja... tot morgen."

Hij liep weg zonder duw, zonder snauw. Ik bleef staan als bevroren water.

Hanna voegde zich bij me. "Ik zweer dat er confetti uit het niets kwam," giechelde ze. "Alsof het schoolplein jarig was."

"Misschien wás het jarig," grapte ik.

Ze lachte mee, en haar vlechten zwiepten als uitroeptekens.

Thuis gooide ik mijn tas op bed. De mini-megafoon lag aan de onderkant, dof maar nog steeds krijtwit. Ik pakte hem op: onderop stond nu een aftellend cijfertje in lichtkorrels: **2 / 3**. Twee van drie? Twee beurten over? Regel drie rinkelde: **Wat je meeneemt verandert boven**. Misschien beperkte energie? Voorzichtig legde ik hem in mijn ladekast.

Ik klapte mijn notitieboekje open. Krijt, of iémand, had er in lichtpotlood onder gekrabbeld:

> L = lijn

> $L \times L$ = ruimte

> Reken maar uit.

Ik keek op; de streepjes van het avondlicht vormden X-jes op mijn muur. Ik tekende twee lijnen die elkaar kruisten. Een plus-teken werd een venster, werd een deur.

Mijn kamer leek te ademen.

Tot slot, voor het slapen gaan, brandde ik mijn zaklampje heel kort op de witte wand. Een krijtflits verscheen: de omtrek van een sleutel – groter dan al die op Krijts bos.

Daaronder schreef een poederige stem:

MORGEN SLEUTELPROEF – BREUKEN WORDEN BRUGGEN.

Ik rilde, maar op een goede manier. Morgen moest ik dus iets openen. Iets dat breuken (rekenen!) aan bruggen knoopte. Ik twijfelde kort of ik bang moest zijn. Toen dacht ik aan Finns verwarring, aan confettistilte, aan Hanna's lach. Bang? Nee. Eerder: klaarwakker.

Ik sloot mijn ogen en zag onder mijn oogleden witte lijnen die dansten als vuurwerk dat nog niet uitgevonden was.

Hoofdstuk 3 -

Naamloos en luid.

Woensdag – de dag van de breuk-brug

Om kwart voor acht zat ik al op mijn fiets, veel te vroeg, maar mijn maag kende geen snooze-knop. Elk trapper tikje klonk als een vraagteken: Wat is de sleutelproef? En wat gebeurt er wanneer Finn weer toeslaat? De lucht rook naar vers gezaagd hout van de nieuwbouw-wijk en naar iets kruidigs; misschien was dat zenuw-zweet, misschien Krijt.

Toen ik het plein opdraaide, stond Finn al bij de fietsen-rekken, samen met zijn vaste duo—Jari en Koen. Ze lachten harder dan er grap in zat. Jari kneep een bal rond en keek in mijn richting: een teken dat er woorden klaar-lagen. Mijn rug werd rechtop gezet door onzichtbare touwtjes: *Niet weggijken, Max. Jij hebt zacht > hard geoefend.

Finn gooide zijn bal omhoog en ving 'm op.

“Hey, Spookspotter,” zei hij. “Kun je vandaag nog zo’n stopknop laten regenen? Of zijn je batterijen op?”

Koen lachte, Jari sloeg een high-five mis; de klap tegen de lucht klonk natter dan de grond.

Ik voelde warmte achter mijn oor—asfaltzweet. “Misschien,” zei ik rustig. “Misschien ook wel iets anders.”

Een *iets anders* zonder details is gevaarlijk spul; Finn kreeg fronslijnen boven z’n wenkbrauw. Maar hij gaf geen duw. Alleen zijn blik bleef nog even kleven totdat de eerste bel hem losweekte.